

[Undervisningsministeren.]

lig plads i de ærede forslagsstilleres kulturforståelse, og lad os så se lidt nærmere på sagen.

Forslaget indeholder to meget væsentlige punkter. Det går for det første ind for tanken om lytterorganisationernes nødvendighed, og dernæst erkendes det klart af forslagsstillernes partier, at radiatorådet skal bevare sin beslutningsmyndighed under ansvar overfor undervisningsministeren og ikke blot være en efter snak-institution, der en gang i kvartalet, eller hvor tit det nu bestemmes, drøfter de programmer, der er afviklet. Man har altså principielt og endegyldigt forladt det standpunkt, som nu og da har været fremme i pressen, at vi her i landet skulle have en embedsmandsradio uden et ansvarligt radiatoråd, og til gengæld skulle den stilles direkte under den politiske ministers ansvar.

Det er et virkeligt plus, at folketinget står samlet omkring dette: et radiatoråd med myndighed i programanliggender — således som det udtrykkes i forslagets § 1:

„Radiatorådet har under ansvar for undervisningsministeren ledelsen af statsradiofonien.“

Personligt vil jeg betragte det som en ubehagelighed og nærmest en ulykkelig situation, dersom særlig brændende spørgsmål eller spørgsmål, som de store organisationer er særligt interesserede i, skulle passere ministerværelset og kræve en ministerafgørelse med muligt pres på embedsmændene; her skræmmer sporene fra andre lande. Det er glædeligt, at der er enighed om, at statsradiofoniens programdispositioner skal afgøres indenfor institutionens egne mure i et råd, der organisk er forbundet med store dele af den kulturelt interesserede befolkning og — hvad angår de principielt i loven fastlagte linier — med ansvarsforbindelse til folketinget her.

Forslaget går ud på, at kun 8 af radiatorådets medlemmer skal vælges ved lytterafstemning. Hvis man vil ind på en så kostbar og omfattende foranstaltning som lytterafstemning, hvorfor så ikke lade alle rådets medlemmer vælge? Hvorfor kun halvdelen? De nuværende lytterrepræsentanters antal udvides fra 6 til 8; er det ikke et meget stort maskineri at sætte i gang af hensyn til en udvidelse med 2 medlemmer?

Hvorledes skal dette valg, der bringer 2 lytterrepræsentanter til verden, organiseres? Det er et aldeles afgørende punkt, og her lister forslagsstillerne uden om. Det hedder i bemærkningerne — med den højtærede formands tilladelse til et citat —:

„Forslagsstillerne har ikke fundet det hensigtsmæssigt at indføje de tekniske regler om lyttervalgene i nærværende lovforslag.“

Og senere udtales det håb, at fælles overvejelser måtte kunne føre til en tilfredsstillende løsning af valgproblemet. Der er altså tale om håb og ikke om en realistisk undersøgelse af mulighederne for et lyttervalg; det er et noget løst grundlag for et forslag. Jeg har bemærket mig, at det ærede medlem hr. Kristen Amby, medlem af radiatorådet og af de konservatives gruppe, ikke er medforslagsstiller.

Radiatorådet har gennem længere tid beskæftiget sig med dette problemområde. Som formand for rådet interesserede jeg mig for det, men jeg må sige, at jo dybere jeg trængte ind i en rent saglig undersøgelse, jo mere vanskeligt var det at skimte en blot nogenlunde tilfredsstillende løsning.

For det første: Hvorledes finder man egnede regler for opstilling af kandidatlister? Hvis en gruppe på kun 5 000 mennesker har opstillingsret, må man regne med en serie af opstillingslister, og det vil sige en stemmeseddel, der er længere end Davidsens smørrebrødsseddel. Hvorledes vil det være muligt at forhindre, at der kommer besynderlige resultater ud af en sådan afstemning? Kan det ikke tænkes, at Ib Schønberg vil slå det ærede medlem hr. Erik Eriksen, og at Poul Reichardt vil slå det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft? Vil man ikke i kapløbet mellem de lange lister sikre sig et passende antal stjerner? Jeg mener at have iagttaget, at nogle af de værdifulde kulturelle medarbejdere, som en radio kan skaffe sig, hører til de stille i landet, men de har ikke skygge af mulighed for at sejre ved et sådant valg.

Overhovedet tror jeg, man skal være varsom med at overføre det politiske valgs former til et kulturelt område. Dette er blevet mere og mere klart for mig. De politiske partier vil uvægerligt blive engageret i valget; de vil sætte deres propaganda-maskiner ind ved hjælp af presse, film,